

hinanden; saa ofte vi have talt om den jydste Jernbane, nu stræbe efter at gaae hinanden saa langt imøde, som det paa nogen Maade er gjorligt; jeg for mit Vedkommende skal erklære, at jeg er rede dertil, og jeg anseer det foreliggende Lovforslag for at være vel stillet til at tilveiebringe et Forlig; thi naaer man nøie gjennemseer det, vil det vise sig, at det virkelig er et Mæglingsforslag. Det har tillige det store Fortrin, at det støtter sig til en afsluttet Contract og giver derved en Sikkerhed, som vi ikke tidligere have haft, for at saafremt de nærværende Forhandlinger lede til et Resultat, vil det blive et Resultat, ikke blot i en Lov, ikke blot paa Papiret, men i det praktiske Liv. De to Hovedpunkter, hvorpaa det ved Sagens første Behandling maa komme an, ere Betalingsmidlerne og Retningen. Hvad Betalingsmidlerne angaaer, da har den ærede Minister ved Begyndelsen af Forhandlingerne idag givet en Oversigt over, hvor store Udgifterne vilde blive, og Enhver af os vil vistnok indrømme, at man derved er naaet saa langt ned, som Nogen tidligere har vovet at haabe, ja, jeg tør endog saa sige, noget dybere ned. Den ærede Rigsdagsmænd, som nys satte sig, har fuldkommen Ret, naar han mindede os om, at han i forrige Samling ikke letfindigt har nævnt 270,000 Rd. pr. Mil som den Sum, hvortil man kunde gaae ned. Erfaringen har nu virkelig viist, at man har kunnet komme endog saa lavere; men deraf vil det ogsaa fremgaae, at det Forslag, som vi nu forhandle, er tilfredsstillende netop i dette Punkt, da det har nedbragt Betalingen, jeg gjentager det, saa langt, som Nogen tidligere har vovet at haabe, ja endog saa noget dybere. Jeg skal derfor ikke dvæle ved Spørgsmaalet om Betalingen, da Enhedemyndighederne deraf jo rettest vilde høre ind under anden Behandling, men gaae til det næste Spørgsmaal, som er Spørgsmaalet om Retningen; det er i egentlig Betydning det brændende Spørgsmaal. Vi have imidlertid saa ofte forhandlet om den jydste Jernbanes Retning, vi have haft saa rig Leilighed til at udvekle vore forskjellige Anskuelser derom og drøftet Fordele ved at gaae ind i Landet, at gaae mod Ost, at gaae en Mellemvei mellem disse, at gaae paalangs og paatvers, at vi

gjensidigt kjende hinandens Anskuelser i denne Sag; vi have saa ofte haft Leilighed til at udvekle vore Anskuelser i denne Henseende og at polemisere med hinanden, at man maa ansee det for rimeligt, at vi saa at sige kunne hinanden udenad. Jeg skal derfor ikke gaae ind paa nogen Undersøgelse af, hvilken Retning, der vil være den heldigste og rigtigste, men indskrænke mig til at erklære, hvorledes jeg maa betragte det Forslag, som foreligger, efter min Formening om, hvilken Retning der er den rette. Hvad Jernbanen igjennem Thyen angaaer, anseer jeg det for overflødig at tale videre derom, dens Retning maa antages for at være givet omtrent saaledes, som den er foreslaaet; men komme vi da til den sydlige Deel af Thyland, saa vil jeg ikke nægte, at Retningen, saaledes som den er foreslaaet af Regeringen, maa ansees for at være lidet tilfredsstillende. Dersom man nemlig tænker sig Forbindelsen mellem Thyen og Thyland bragt tilveie ved en Jernbane, saa maa man jo ogsaa forestille sig, at man fra Thyen af reiser op i Thyland ad Jernbanen; men forestiller man sig det, saa vil Beten jo efter hvad her er foreslaaet være, at man fra Snoghøj maa søge over Rolding ned imod den fiesvigste Grændse og først derfra kan bevæge sig opad gjennem Thyland. Man maa altsaa gaae en meget lang Omvej; med Hensyn til Forbindelsen med Slesvig, vil Retningen være langt heldigere, hvormod den foreslaaede Forbindelseslinie med Thyland nordpaa lader Meget tilbage at ønske. Jeg antager imidlertid, at den ærede Minister er kommen ind paa denne Retning for at vise en Smødefommen mod de Forlangender, der gjentagne Gange ere gjorte her i Salen om at lægge Banen længere ind i Landet; og jeg skal da erklære, at jeg ikke skal modsætte mig Banens Ansøg paa Grund heraf; jeg skal ansee det for en Indrømmelse, der er gjort den modsatte Side.

Dersom vi saa betragte Banens Retning høiere op imod Nord, da vil det være naturligt at dvæle først ved Stykket mellem Marhuus og Randers. Jeg antager, at Alle maae være enige i at betragte denne Linie som givet;